

DE ERFENIS VAN SOLOMON FARTHING

Mary Paulson-Ellis

De erfenis
van Solomon
Farthing

Uit het Engels vertaald door Erica Feberwee

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Inheritance of Solomon Farthing*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Mantle, een imprint van Pan Macmillan,
Londen 2019
© Mary Paulson-Ellis, 2019
© Vertaling uit het Engels: Erica Feberwee, 2020
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Mark Hesseling, Wageningen
Omslagbeeld: © plainpicture/Reilika Landen
Auteursfoto: © Chris Scott
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6371 5
ISBN 978 90 443 5928 2 (e-book)
NUR 302

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jack
En voor pap

*Solomon Grundy
Born on Monday
Christened on Tuesday
Married on Wednesday
Took ill on Thursday
Worse on Friday
Died on Saturday
Buried on Sunday
That was the end of Solomon Grundy*

Volksliedje

*'Op de keper beschouwd was de Eerste Wereldoorlog niets anders dan
een familieruzie.'*

Harry Patch,
als infanterist gewond geraakt bij de Derde Slag om Ieper in 1917

	<i>Het begin</i>	13
DEEL EEN	<i>De schuld</i>	19
DEEL TWEE	<i>Het onderpand</i>	89
DEEL DRIE	<i>De weddenschap</i>	173
DEEL VIER	<i>De aanklacht</i>	271
DEEL VIJF	<i>De afrekening</i>	343
DEEL ZES	<i>De erfenis</i>	435
DEEL ZEVEN	<i>De nalatenschap</i>	477
	<i>Het einde</i>	487

Kapitein
Godfrey Farthing

Tweede luitenant
Ralph Svenson

Tijdelijke sergeant
James Hawes

Korporaal
Bertie Fortune

Soldaat
George Stone

Soldaat
Percy Flint

Soldaat
Alfred Walker

Soldaat der eerste klasse
Archibald Methven

Soldaat
Edward Crawley
(de Kraai)

Soldaat
Arthur Promise

Het begin

Het was er uiteindelijk maar een, terwijl het er twee hadden moeten zijn. Twee dode mannen van wie de huid al tot blauw was verkleurd, tussen de walnootdoppen waarmee de grond lag bezaaid. Ter hoogte van het hart van de dode was op zijn overhemd een grote roos opgebloeid, stralend bloedrood te midden van het verval. De overlevenden wendden hun blik af en dachten aan die andere dode; aan zijn longen die hem als vleugels van ijs aan de bodem van de rivier gekluisterd hielden; aan het diepe water waarin niemand van hen hem nu nog hoefde te volgen. Het was doodstil. Zelfs de vogels zwegen. De hemel hing laag en loodgrijs boven de horizon. De nieuwe dag was begonnen. Het ochtendgloren zou niet lang meer op zich laten wachten.

Er werd om geloot wie als eerste mocht kiezen.

Een geluksbotje.

Een *sixpence*.

Een klosje roze garen.

Voordat de rest ook kwam snuffelen. In borstzakken, heupzakken, in broekzakken, laag weggestopt onder de riem. De dode protesteerde niet tegen de zoekende, tastende handen. Alles was

kleverig. De mannen veegden hun vingers af aan de klamme kaki-kleurige wol van hun uniformjas en lieten de rest van de schat door hun handen gaan.

Twee dobbelstenen.

Een groen lint.

Een canvas naai-etui.

Ondertussen roken ze het allemaal. De geur van cordiet. Van de kogel in het lichaam van de dode.

Toen begroeven ze hem. In een ondiep graf, nauwelijks dieper dan wanneer het een haas was geweest die ze moesten begraven. Een uitholling in de grond waar ze de walnoten en de aarde hadden weggeschraapt. Hun hart bonsde terwijl ze in de grond wroetten. Ze lieten het graf ongemarkeerd achter. Slechts de modder aan hun laarzen vertelde het verhaal. En de laatste van de schatten uit de zakken van de dode: een lommerdbriefje met daarop het nummer 125, een vierkant blauw papiertje.

In ganzenmars begonnen ze vervolgens aan de tocht over de velden. Zwijgend. Het enige geluid was het zachte gerinkel van hun wapens. Ze keken geen van allen meer achterom, naar waar ze vandaan kwamen. En ze keken geen van allen naar de horizon, naar hun nog onbekende bestemming. Slechts een van hen bleef achter. Om te bidden.

De hemel kleurde aarzelend roze toen hij zijn ogen sloot, en terwijl hij daar stond, naast de omwoelde aarde, dacht hij aan velden vol boterbloemen met twee soorten klaver. Aan een heldere hemel, net zo schoon en zuiver als de rivier aan de voet van de heuvel.

In zijn hoofd klonken de zachte stemmen van de mannen terwijl ze een dobbelsteen, een penny, een stompje potlood uit hun zak haalden. En hij dacht aan de veldpostkaart in zijn portefeuille, waarop alleen *Met mij gaat het goed* niet was doorgestreept.

Wat zou er uiteindelijk, wanneer alles voorbij was, op de kaart staan? En naar wie zou die worden verstuurd?

Toen het licht door zijn gesloten oogleden drong, richtte hij zich op. De dageraad verdreef de schemering. Het was november. Het einde naderde.

DEEL EEN

De schuld

Solomon Farthing
1950 -

2016

Hoofdstuk 1

De oude pelgrim. Zo werd hij genoemd. Naar het boek van Walter Scott. Voluit: de oude pelgrim der sterfelijkheid. De vrome zwerver die in de achttiende eeuw door Schotland trok om op kerkhoven en begraafplaatsen de verweerde inscripties opnieuw uit te beitelen en het mos van de zerken te krabben waaronder de martelaren rustten die waren gestorven voor hun geloof. Maar hij had niet verwacht dat hij uiteindelijk hier zou belanden. Op een koude betonnen brits en een matras die stonk naar urine. Het was mei, de dageraad deed de hemel boven Edinburgh oplichten. Maar Solomon Farthing kon niet opstaan en de gordijnen openschuiven om de nieuwe dag te begroeten. Want hij lag in de goot. Zonder geld, zonder vrienden, zelfs zonder een fles sherry om het besef weg te spoelen hoezeer hij aan lagerwal was geraakt. Zijn laatste restje eigenwaarde sijpelde uit hem, op de stenen vloer van zijn cel.

‘Hé, klootzakken! Wakker worden! Opstaan!’

Buiten zijn cel hoorde Solomon de geluiden van het politiebureau dat ontwaakte om aan een nieuwe dag te beginnen. Binnen was hij zich bewust van het onrustige bonzen van zijn hart. Hij drukte op het zachte vet rond zijn tepel. Het voelde ongezond. En

dat was het ook. Dat beseftte hij maar al te goed. Hij was er slecht aan toe; zijn geheugen een chaos, een doolhof van verwarring en zoekgeraakte herinneringen; zijn huid lichtgeraakt en overgevoelig, zowel vanbinnen als vanbuiten. Deze laatste beproeving maakte het zo mogelijk allemaal nog erger, ook al had hij die volledig aan zichzelf te wijten. Daar zat hij dan, achter slot en grendel, zonder veters in zijn schoenen. Wat zou zijn grootvader, in alles een toonbeeld van fatsoen en eerzaamheid, tot in de zorgvuldigheid waarmee hij zijn overhemd dichtknoopte, daarvan hebben gevonden? Het overhemd van zijn kleinzoon – met zesenzestig toch op een eerbiedwaardige leeftijd – hing los, de knieën van zijn broek en de zoom van de pijpen zaten onder de modder.

Plotseling klonk er geschuiifel van zware laarzen. Twee politiemannen kwamen de gang in lopen en bonkten in het voorbijgaan op de metalen deuren.

‘Opstaan, heren.’

Solomon werkte zich half overeind, likte aan zijn hand en ging ermee over zijn haar. Hij hoopte dat rechercheur Roberts, slippendrager van inspecteur Franklin, hem slechts een waarschuwing zou geven. Dat hij desnoods een boete zou krijgen. Een tik op de vingers. Of dat hij bureau Gayfield misschien zelfs ongestraft zou mogen verlaten. Dat de dobbelstenen gunstig vielen en dat hij over een paar minuten weer buiten stond, in de oude stadswijk die tegenwoordig het domein was van hoeren en schandknepen, maar waar ooit de eerste immigranten hadden gezwoegd en geploeterd in de hoop op een beter leven. Sinds de landverhuizers naar het Athene van het Noorden waren gekomen, was er veel veranderd. Voor een huis met drie slaapkamers moest inmiddels het aanzienlijke bedrag van vijfhonderdduizend pond worden neergeteld, en de prijzen stegen nog steeds. Hoe duister en troebel het verleden van de stad ook mocht zijn, Edinburgh wist elke nieuwe generatie toch steeds weer naar een hoger plan te tillen.

Solomon trok zijn slobberende fuchsiaroze sokken op en pro-

beerde zijn kleren glad te strijken, die danig gekreukt waren doordat hij er het hele weekend in had geslapen. Waar was het precies misgegaan? Wat was het moment waarop hij de verkeerde afslag had genomen? Als rechtgeaarde Edinburgher was hij niet gestikt in bescheidenheid, ook al verdiende hij op een nogal ongebruikelijke manier – en met wisselend succes – zijn brood. Toch voelde hij zich plotseling verloren. Moederziel alleen, als een kind bij onweer. Hij had een beroep gedaan op zijn enige nog levende familielid in de stad, een tante die niet echt zijn tante was, maar dat had niets opgeleverd. Ze had geen advocaat voor hem gebeld, ze had geen verzoek ingediend om vervroegde vrijlating. Ze had niet eens gereageerd! Laat staan dat ze hem schone kleren had laten bezorgen. Solomon rook onopvallend aan zijn oksels terwijl hij wachtte op verlossing in de gedaante van een politiemans die bij hem in het krijt stond, vanwege bewezen diensten in het verleden. Het was nog niet eens zó lang geleden dat hij alle politiemensen in de stad bij naam en toenaam had gekend.

De ene dienst is de andere waard.

Hij wist drommels goed hoe hij anderen voor zich moest innemen; het was een talent dat hem al menigmaal van pas was gekomen. Maar deze keer zou zelfs dat hem niet kunnen redden, vreesde hij.

Toen het luikje in de deur openging, keek hij in een paar ogen die hij niet kende. Ogen die hem onbewogen aanstaarden en die toebehoorden aan een jonge vrouw met een kritische, allesziende blik. Stuk voor stuk kwalificaties waarop hij geen aanspraak kon doen gelden. Hij voelde zich ongemakkelijk onder die nadrukkelijke blik, maar net toen hij iets wilde vragen – of hij naar de wc mocht, of er misschien een scheerapparaat was dat hij kon gebruiken – verdwenen de ogen. Ze had op zijn minst goedemorgen kunnen zeggen! Of hem zijn ontbijt kunnen aanreiken. Maar blijkbaar was zelfs een béétje hoffelijkheid al te veel gevraagd.

In de cel naast de zijne klonk gekreun. Het primitieve gegrom dat hem bijna het hele weekend uit zijn slaap had gehouden.

‘O... O... Klootzak!’

Stilte. Solomon wachtte gespannen, hoopvol af. Maar toen begon het gekreun opnieuw.

‘O... O...’

Klootzak.

Wat viel er nog meer te zeggen?

Zoals altijd was het begonnen met een poging om geld te verdienen, om als eerste ter plekke te zijn. Want daar ging het om. Wilde je ook maar een schijn van kans maken bij de zoektocht naar erfgenamen van een overledene die geen testament had nagelaten, dan moest je er als eerste bij zijn.

Solomon Farthing verdiende zijn brood als erfjager. En bij erf-laters en hun erven draaide alles om onroerend goed. In het bijzonder in een stad als Edinburgh. Een huis met drie slaapkamers leverde vijfhonderdduizend pond op, te verdelen onder de nabestaanden. Tien procent van dat bedrag, of twintig, soms zelfs dertig, ging naar Solomon Farthing, als commissie. En dus richtte hij zijn pijlen – en zijn inspanningen – op onroerend goed met een waarde van minimaal een half miljoen. Maar dan was het van cruciaal belang om er als de kippen bij te zijn.

Het huis stond leeg. Althans, dat was hem verteld. Een fraaie villa in een rustige laan. De eigenaar was al geruime tijd geleden gestorven. Royale oprijlaan. De tuindeuren aan de achterkant waren niet op slot. De tip kwam van Freddy Dodds, normaliter de meest betrouwbare van Solomons contacten, die hem van inlichtingen voorzag in ruil voor een eerste keuze uit de meest begeerlijke roerende kostbaarheden.

Het plan was simpel. Een typische erfjagerszwendel. Solomon zou een snelle verkenningsexpeditie uitvoeren om de waarde van het leegstaande huis vast te stellen. De volgende dag zou hij zich

als bemiddelaar presenteren, en hij zou mogelijke nabestaanden die hij wist te traceren, helpen met de afwikkeling van de nalatenschap. Drie slaapkamers. Dat betekende vijfhonderdduizend pond. Minstens. Een leegstaande villa, vooralsnog zonder aanwijsbare eigenaar. Een kolfje naar de hand van iedere erfjager. Het had een eitje moeten zijn.

De straatlantaarn was het eerste obstakel gebleken. Die scheen recht op de doorgang naar de achterkant van het huis. Solomon stond aan de overkant van de straat. In het donker was de geur van sering overweldigend. Hij probeerde er vertrouwenwekkend uit te zien, als een natuurliefebber, niet als iemand die zijn medemens glimlachend kaalplukte. Vertrekken. Of blijven. Dat was de vraag. Als hij zich liet leiden door zijn instinct, koos hij voor het eerste. Maar ook al nam hij er graag zijn gemak van – stel vooral uit tot morgen wat je ook vandaag kan doen – in dit geval had hij geen tijd te verspillen.

De openslaande deuren vormden het tweede obstakel. Want anders dan Dodds hem had verzekerd, waren ze wel degelijk op slot.

Het derde obstakel was dat het enige openstaande raam niet groter was dan een patrijspoort, en dat de buitenverlichting werkte op bewegingsmelders. Met als gevolg dat de tuin op slag in een lappendeken van licht en donker veranderde toen Solomon zich, met zijn hoofd als eerste, door het raam naar binnen werkte. Maar hij zette door, gedreven door overlevingsdrang.

En bleef halverwege steken.

‘Shit!’

De mouw van zijn overhemd – zijn een-na-beste – scheurde, maar uiteindelijk schoot hij naar binnen. Daar knalde hij met zijn kaak tegen een wc-pot. Hoe had hij zo diep kunnen zinken? Hij was nota bene opgevoed met elke zondag schoenenpoetsen. In de bijkeuken. Samen met zijn grootvader. Goddank had die al vijfenveertig jaar geleden rust gevonden en hoefde hij dit niet meer mee te maken.

Solomon had het gevoel dat hijzelf ook in het graf was beland terwijl hij zich overeind werkte en in het donker in de spiegel boven een piepklein wastafeltje keek. Hij zag er oud uit. Oud, verlopen, dronken. En zo zag hij er niet alleen uit, dat wás hij ook. Oud. Verlopen. Dronken. Zijn linkerhand trilde onbeheerst toen hij koud water in zijn gezicht spetterde. Er hing geen handdoek, dus droogde hij zijn handen af aan zijn overhemd. Met zijn oor tegen de deur luisterde hij vervolgens gespannen, alsof hij weer een klein jongetje was.

Alles bleef stil. Het huis wachtte op hem. Een potentiële schatkamer, klaar om zijn geheimen over te dragen aan de eerste die erom vroeg. Zilveren bestekcassettes, familieportretten in vergulde lijsten, een parelsnoer. Dat waren de spullen waarin Dodds geïnteresseerd was. Voor Solomon ging het om het huis zelf. Een vrijstaande villa met drie slaapkamers, direct beschikbaar, de droom van iedere makelaar. Hij sloop de gang door en probeerde onderweg elke deur. Een geruisloos openen en weer sluiten van deuren die toegang gaven tot kamers waarvan de bewoner niet meer leefde. Af en toe zag hij zijn reflectie in een spiegel boven een elektrische haard. Overal lag vloerbedekking: in de kamers, de gangen, de inloopkasten. Overal zonken Solomons afgetrapte schoenen diep weg in hoogpolig tapijt, alsof ze eindelijk kennismaakten met een luxe die ze ooit was beloofd – de zoveelste belofte die nooit was uitgekomen. Het huis was onontgonnen terrein. Dat wist hij meteen. Zijn werkterrein was nog niet besmet door collega-erfjagers.

In de hoop op reservesleutels keek hij in een linnenkast, streek met zijn hand langs de bovenkant van alle deurlijsten, trok in de keuken alle laden open. Ondertussen hield hij geen moment rekening met de mogelijkheid dat de voormalige bewoner misschien nog in huis was, dat hij in de woonkamer lag, op twee met brokaat beklede fauteuils.

‘Jezus!’

Solomon dacht dat zijn hart stilstond toen hij de deur van de woonkamer openduwde en de houten kist met de glimmend koperen handvatten zag. En hij kreeg opnieuw een hartverzakking toen hij een stem hoorde.

‘Wie is daar?’ klonk het luid. Bijna dreigend. De vrouw die bij de kist waakte, schoot overeind. Op hetzelfde moment dat Solomon de deur dichtgooide.

Een dodenwake!

Zo noemden ze dat toch? In plaats van antwoord te geven op de vraag maakte hij rechtsomkeer en zette het op een lopen. Zijn hart ging wild tekeer – een, twee, drie, een, twee, drie, als een uitzinnige wals – toen hij hoorde dat de vrouw hem nariep.

‘Solomon Farthing?’

De tuindeuren waren open, alsof ze nooit op slot hadden gezeten.

Op de patio sloeg hij tegen de grond. En op het gras ging hij opnieuw onderuit. Hij rende de nabijgelegen begraafplaats op en verliet die aan de andere kant. Een geslaagde afleidingsmanoeuvre, dacht hij zelf. Vervolgens werd hij verblind door de gloed van blauwe flitslichten. Hij kon geen kant meer op.

Pas toen hij in de patrouilleauto zat en naar de gescheurde manchet keek die nutteloos om zijn pols slobberde, besefte hij dat hij hem kwijt was. De zilveren amulet die hij altijd bij zich droeg. Het enige wat hij nog had uit zijn jeugd, verdwenen tussen de vloerdelen van een dode. Een baretinsigne. Een leeuw die zijn poot hief, met daaromheen het motto van de London Scottish, die moedig, vastberaden en trefzeker ten strijde trokken: *Strike Sure*.

Hoofdstuk 2

De rechtbank stond in het hart van de stad. Op vijf minuten lopen van het kasteel met zijn schildwachten en kanonnen. Op vier minuten van de presbyteriaanse kerk met zijn gedenkteken voor de gevallenen. Op twee minuten lopen van de begraafplaats waar de elite van Edinburgh ooit met sloten en tralies had geprobeerd te voorkomen dat de doden ervandoor gingen. Op al deze plekken wemelde het nu van de toeristen. Edinburgh had de band met zijn overledenen altijd gekoesterd. En ze voor zover mogelijk laten voortleven.

Solomon werd naar zijn weinig verheffende bestemming gebracht in een patrouillewagen, gezeten op de achterbank en vanachter het stuur in de gaten gehouden door dezelfde ondoorgrondelijke ogen die hem eerder op de ochtend door het luikje in de deur hadden aangestaard.

Agent Noble.

Zo had de brigadier van dienst op bureau Gayfield haar aangesproken. Een naam als een eretitel.

Agent Noble zag eruit alsof ze vijftien was, dacht Solomon onwillekeurig. Op zijn beurt moest hij er in haar ogen uitzien als een

levend lijk. Hij probeerde een praatje aan te knopen terwijl ze de politieauto door de ochtendspits manoeuvreerde. Nu de oudjes hem in de steek hadden gelaten, kon hij zijn geluk maar beter bij de jeugd beproeven. ‘Woont u zelf ook in Edinburgh?’

Agent Noble wierp hem een vluchtige blik toe in het achteruitkijkspiegeltje. ‘Misschien.’

Hoezo ‘misschien?’

Ondanks het vroege uur heerste er in de getraliede ruimte onder het gerechtshof al grote bedrijvigheid dankzij een lange rij Edinburghers, in afwachting van hun vonnis. Geen advocaten, boekhouders, bankdirecteuren en financieel deskundigen die wisten hoe ze onder het genot van een biertje hun medemens zijn spaargeld konden aftroggelen. Het gezelschap dat de enorme cel vulde, was van een ander allooi. Mannen die zich, net als Solomon, die ochtend niet hadden geschoren, die al dagenlang in dezelfde onderbroek liepen. Solomon ging zo ver mogelijk bij iedereen vandaan zitten, bijna kokhalzend door de penetrante geur van ongewassen lichamen. In de muur naast hem stonden scheldwoorden gekrast, nog duidelijk zichtbaar ondanks pogingen eroverheen te schilderen. Behalve geslachtsdelen waren vooral misdrijven – en het voornemen dan wel het verlangen die te begaan – populair. Solomon vleide zich met de gedachte dat hij zich aanzienlijk eloquenter zou weten uit te drukken als hij zijn omstandigheden moest analyseren. Terwijl om hem heen de kanslozen vloekten en tierden, zou hij op gevangenis papier een klaagzang schrijven over wat er was misgegaan en hoe het alsnog goed zou kunnen komen. Een vrijheidsstraf zou tenslotte ook voordelen kunnen hebben. Vrijheid was psychisch, iets wat tussen je oren zat. En zijn psyche had de laatste tijd zwaar geleden onder het gewicht van zijn schulden. Hoeveel. Aan wie. En waarom. Misschien zou een tijdje in de cel hem goeddoen, hem in staat stellen de balans op te maken en bij zichzelf te rade te gaan.

En toch...

‘En? Goed weekend gehad?’

Een van zijn medegevangenen schoof over de bank naar hem toe, kwam ongemakkelijk dichtbij zitten, knie aan knie. Een jonge kerel. Het had een kleinzoon van hem kunnen zijn, maar zijn grauwe kleur deed vermoeden dat hij in zijn korte leven alle drugs die ooit op de markt waren verschenen, had uitgeprobeerd. Solomon was verbijsterd toen zijn grijns een stel onberispelijke, oogverblindend witte kronen onthulde. Wat was er met zijn tanden gebeurd? En waar had hij die kronen van betaald? Het antwoord liet niet lang op zich wachten.

‘Je moet de groeten hebben van Dodds.’ Solomons buurman boog zich nog iets dichter naar hem toe. Zijn adem stonk naar rotting. ‘En of je binnenkort een kop thee bij hem komt drinken.’

Daar was het weer. Zijn hart dat op hol sloeg – een, twee, drie, een, twee, drie – en de bedwelmende geur van sering. De uitnodiging was niet aardig bedoeld, maar moest worden opgevat als een boodschap. Een waarschuwing. Misschien zelfs als een dreigement. Freddy Dodds was ook een rechtgeaarde Edinburger, een man van vele en diverse overtuigingen. Zijn informatie klopte altijd, maar je wilde geen ruzie met hem krijgen.

Solomon sloot zijn ogen. Terwijl hij met trillende vingers in zijn zak naar het baretinsigne tastte, besepte hij dat hij het had verloren, dat het geluk hem in de steek had gelaten. Hij keerde Dodds boodschapper de rug toe, richtte zijn blik op de muur vol scheldwoorden en obsceniteiten en hoopte vurig dat hij snel aan de beurt zou zijn. Maar ook dat was hem niet vergund.

Drie uur en zevenendertig minuten later, na Overval, Drugs, Diefstal, Beroving en Overlast, werd zijn naam eindelijk afgeroepen.

‘Solomon Farthing!’

Even later stond hij in de beklagdenbank.

De rechter en Solomon kenden elkaar, maar dat hoefde in een stad als Edinburgh niet te verbazen.

‘Farthing! Leuk je weer eens te zien,’ zei ze met gevoel voor ironie.

Hun vorige ontmoeting dateerde van het laatste buurtfeest in de halvemaanvormige straat waar zowel de rechter als Solomon woonde. Een lange zoete middag waarop ze tussen de azalea’s de gratis drankjes achterover hadden geslagen en de prijzen van de bingo met plakkerige vingerafdrukken hadden versierd. Solomon wist uit ervaring dat buurtfeesten een rijke visgrond vormden voor wie jacht maakte op nabestaanden. Al die rijke Edinburghers met hun kapitale huizen maakten zichzelf wijs dat hun het eeuwige leven was beschoren, en dus vergaten ze naar de notaris te gaan voor een testament. Solomon had die laatste keer met zijn dronken kop barbecuesaus over de blouse van de rechter gegoten bij een poging tot ongewenste intimiteiten. Hij begreep dat die rekening nu vereffend ging worden.

De aanklacht luidde openbare dronkenschap en verstoring van de openbare orde; dat laatste omdat hij zich had verzet bij zijn aankomst bij bureau Gayfield. Hij had het op een schreeuwen gezet, geëist dat inspecteur Franklin uit bed werd gebeld en wild om zich heen geslagen terwijl twee agenten probeerden hem in toom te houden. Een trap, gegil, een uithaal met een vuist – de zijne – die onzachtzinnig contact maakte met een lichaam – niet het zijne. En als kers op de taart was er natuurlijk de aanklacht wegens insluiping en huisvredebreuk.

Solomon begon te zweten toen de klerk de eis van het OM voorlas. Vijf jaar cel. Plus een boete van tienduizend pond of – en dat was nog veel erger – een werkstraf, wat betekende dat hij, gehuld in een fluorescerende hes, de zakjes met hondenpoep uit de straatgoten zou moeten vegen. Wat zou zijn grootvader wel niet hebben gezegd, voor wie het dragen van een uniform een erezaak was in plaats van een teken van crimineel gedrag? Hij liet zijn blik over zijn uitmonstering gaan en kon de stank bijna voelen die uit zijn gekreukte tweed opsteeg. Opnieuw beseftte hij hoe diep hij was ge-

zonken. Want er was in de hele stad niemand die hem een schoon overhemd zou willen lenen.

De rechter schraapte haar keel en Solomon sloeg zijn ogen op. Moest hij schuldig pleiten? Moest hij zich overgeven aan haar genade, in de hoop dat het feit dat ze burens waren in zijn voordeel zou werken? Maar op dat moment werd haar door de klerk een briefje overhandigd. Ze las fronsend wat erop stond, en toen ze ten slotte opkeek, richtte ze haar blik niet op Solomon Farthing, maar op iemand helemaal achter in de rechtszaal. Solomon draaide zich om en zag nog net een jaspand met een perzikkleurige voering om de hoek van de dichtvallende deur verdwijnen. Daarop keerde hij zich weer naar de rechter, die haar bril rechtzette en zich gereedmaakte om vonnis te wijzen. Solomon sloot opnieuw zijn ogen, en even was hij weer een kleine jongen die naast zijn grootvader zat en bad om vrijheid. Of om iets wat daar althans op leek. Toen zei ze het.

‘De zaak wordt geseponeerd.’

Buiten liet de stad zijn vlaggen wapperen ter ere van de zomer, net zo vrij en uitgelaten als de manchet van Solomons overhemd. Hij keek naar links. Hij keek naar rechts. Hij wierp een blik over zijn schouder. Wie van zijn schuldeisers zou zich als eerste melden? Dodds? Of een van de anderen? Nadat hij zijn leven lang anderen geld afhandig had gemaakt, stond hij inmiddels zelf bij de halve stad in het krijt. En zijn schulden werden met de dag groter. Net als zijn onvermogen om ze af te lossen.

Het ging om een aanzienlijke rekening die nog openstond bij de slijter. En bij de broodjeszaak.

Maar ook bij zijn stamcafé in Jamaica Street, waar de lijst van biertjes op de pof onderhand eindeloos was. In tegenstelling tot het geduld van de uitbater.

Dan was er de drieduizend pond vooruitbetaalde commissie die een cliënt teruggeiste, maar die Solomon al had uitgegeven.

En niet te vergeten de Mini, gestolen van zijn tante die niet echt

zijn tante was, maar die net als de rechter haarfijn wist te vertellen wat er omging in de stad, welke lijken er in welke kasten zaten en welke er onder het tapijt waren geveegd.

Ten slotte had zijn passie voor gokautomaten – in zijn ogen draaiden permanent fruitmachines – hem ook diep in het rood doen duiken. De opwinding van een kaart die werd omgedraaid, van dobbelstenen die over het groene laken buitelden. Hij had met geleend geld gespeeld, dat van de speeltafel rechtstreeks in de zakken van Freddy Dodds was beland. Het moest om een bedrag van minstens vijfduizend pond gaan. Precies wist hij het niet, en dat wilde hij ook eigenlijk niet weten. Zoals hij ook niet had geweten dat alle goktenten in de stad in bezit waren van – of banden onderhielden met – Freddy Dodds. Tegen de tijd dat hij daarachter kwam, was het al te laat geweest.

Terwijl hij op een hulletje de zwarte hekken van de rechtbank uit liep en zich over de George IV Bridge haastte, in de richting van Greyfriars Bobby, voelde hij dat zijn handen in de zakken van zijn bemodderde ribfluwelen broek weer begonnen te beven. Hij had lang van Edinburgh en zijn inwoners weten te profiteren, maar nu leek het erop dat de rollen waren omgedraaid, dat hij eindelijk zijn trekken thuis kreeg.

Het standbeeld van de kleine hond, beroemd om zijn trouw aan zijn baasje, werd omringd door toeristen die foto's maakten, voornamelijk selfies. Het was pas sinds een jaar of vijf traditie om het hondje over zijn neus te wrijven, want dat zou geluk brengen. Toch werd er in de gemeenteraad al gewerkt aan een verbod. Maar zonder zijn zilveren amulet kon Solomon elk beetje geluk gebruiken dat hij kon krijgen. 'Kunt u wat missen voor een arme sloeber, meneer?'

De man die op de stoep aan de voet van het beeld zat, behoorde tot de vaste groep bedelaars van de stad. Hij had ook een hondje bij zich. Een beestje dat, anders dan het standbeeld, nog springlevend was.

Solomon keerde zijn broekzakken binnenstebuiten. ‘Het spijt me, meneer Scott, maar ik heb helemaal niks voor u.’

‘Solomon Farthing! Dat is lang geleden.’

‘Het zijn zware tijden, meneer Scott.’

De bedelaar op zijn stuk karton schoof een eindje op en gebaarde Solomon om naast hem te komen zitten. Waarom ook niet, dacht Solomon. Misschien moet ik ook maar gaan bedelen. Hij liet zich op zijn hurken zakken. De hond drukte zijn koude neus tegen zijn pols. De gestippelde zakdoek om zijn nek gaf hem iets parmantigs.

‘Hoe staan de zaken, meneer Scott?’

‘Het kon beter. Ik maak me zorgen over het referendum. Over hoe het daarna verder zal gaan.’

Blijven of vertrekken. Dat was die zomer het gesprek van de dag. En het was ook de vraag die Solomon zichzelf stelde. Moest hij in de stad blijven en zijn problemen onder ogen zien? Of moest hij de benen nemen, zoals hij tot dusverre altijd had gedaan? De hond liep een rondje om hen heen en scharrelde een eindje verderop om aan een hekje te snuffelen. Een voorbijganger liet een muntstuk op het karton vallen, vlak naast Solomons voeten. Een pond. Nog maar vierduizendnegenhonderdnegenennegentig te gaan. Plus natuurlijk de rente die Dodds in rekening zou brengen. Het muntstuk glinsterde in de zon, alsof er echt goud in zat.

Solomon weerstond de verleiding. ‘Na u, meneer Scott.’

Bedelen gold in Edinburgh als een beroep. Met een gevestigde hiërarchie, waarin Solomon Farthing op de onderste trede van de ladder zou moeten beginnen. Al weer! De bedelaar protesteerde niet, pakte de munt en stopte die in een van zijn vele zakken.

‘Ik denk niet dat bedelen de oplossing is.’

Twee zwarte laarzen, maat 38. Een vrouwenstem. Jong. Kritisch. Agent Noble met de ondoorgrondelijke blik en de ogen die alles zagen, was hem achterna gekomen om de spot met hem te drijven.

Ondanks de modder op zijn broek en zijn manchetten, die in-

middels was opgedroogd, probeerde hij zich een waardige houding aan te meten. ‘Wat kan ik voor u doen, agent?’

‘Dit was u vergeten.’ Agent Noble hield een zakje omhoog. Van doorzichtig plastic, waardoor iedereen in één oogopslag kon zien wat Solomon Farthing waard was.

Een bijna leeg doosje oranje Tic Tacs.

Een niet-opgeladen Nokia.

Een glimmend gewreven halve walnootdop.

Hij strekte zijn hand uit naar het zakje, maar agent Noble gooide het in zijn schoot.

‘Doe geen moeite. Blijf zitten.’

Ze was echt indrukwekkend.

Solomon schudde de inhoud van het zakje voorzichtig uit op het plaveisel, zodat al zijn wereldse goederen lagen uitgestald aan de voet van de sokkel van Greyfriars Bobby. Het voelde op een wonderlijke manier gepast. Alsof het zo had moeten zijn. De hond met de zakdoek kwam terug, snuffelde aan de spullen en likte vluchtig aan de halve walnoot. Solomon stopte de dode Nokia in zijn jaszak, samen met de Tic Tacs. Toen pas besepte hij dat agent Noble nóg iets voor hem had.

‘En dit was u ook vergeten.’

Een wit visitekaartje, met aan de ene kant INSPECTEUR FRANKLIN in een keurige zwarte belettering.

Op de andere kant was met ballpoint *Je staat bij me in het krijt* gekrabbeld.

Op slag begonnen zijn handen weer te beven. De afrekening. Hij had geweten dat dit moment ooit zou aanbreken. Maar het kwam eerder dan hij had verwacht.

Hoofdstuk 3

Om twee minuten over halfacht schrok Solomon wakker, in het besef dat hij over donker water had gedroomd, maar vooral dat hij om acht uur een afspraak had! Terwijl hij zich kreunend omdraaide, voelde hij een drukkende pijn achter zijn linkeroog. Zou dit het moment zijn waarop zijn wereld uiteenspatte? Een aneurysma in de hersenen. *Plop!* En dan was alles voorbij. Maar zonder iemand die zich om hem bekommerde, zou hij zijn overgeleverd aan Margaret Penny, dat akelige mens van het Bureau voor Eenzaam Gestorvenen, die zich als een aasgier op hem zou storten en hem tot op het bot zou kaal pikken.

De vorige dag had hij, zoals hem was opgedragen, inspecteur Franklin gebeld, in angstige spanning wat hem boven het hoofd hing. Maar dat bleek niet wat hij had verwacht en gevreesd.

‘Ik heb een zaak die misschien interessant voor je is,’ had de inspecteur gezegd. ‘Kakelvers. Zelfs UH weet nog van niets.’

Ultimus Haeres, de laatste erfgenaam, voluit de National Ultimus Haeres Unit, een instantie waarmee hij in zijn werk voortdurend te maken had.

‘Het is echt een kolfje naar jouw hand. Als het niks oplevert, verdien je ook niks.’

Dat was de gebruikelijke constructie, en die zorgde altijd al voor spanning. Maar nu had hij het gevoel dat een zaak die niets opleverde letterlijk de genadeslag voor hem zou kunnen betekenen. Dat zijn leven op het spel stond. ‘Waar gaat het om?’

‘Ik moet eerst weten of je het doet.’

‘Dus u vraagt om een gunst.’

Ze was in de lach geschoten. Een kort blaffend geluid, als van een vos in de nacht. ‘Je weet wel beter. Het is andersom. Ik bewijs jou een dienst. Morgenochtend om acht uur sta ik bij je voor de deur.’

Solomon kleedde zich vliegensvlug aan. Omdat hij geen tijd had om te douchen, besproeide hij zich overdadig met patchoeli uit een goedkope spuitbus van de supermarkt. Het staand horloge in de hal begon net te slaan toen hij zijn spiegelbeeld inspecteerde in het ruitje van de klok.

Ding.

Ding.

Ding.

Op de wijzerplaat verscheen het zonnetje boven de horizon. Solomon likte aan zijn duim, veegde een moddervlek van zijn schoenen en streek over zijn haar. Precies acht uur. Hij zou de inspecteur verrassen met zijn punctualiteit. Maar toen hij de deur uit kwam, was zij het die hem verraste. Want ze stond er al.

Hij had haar natuurlijk nagetrokken en een uitvoerig antecedenten-onderzoek gedaan. Om een vos te vangen had je een vos nodig, tenslotte. Hij beschouwde zijn vermogen om familiegeheimen boven tafel te krijgen als een vorm van risicodekking. Een leuke bijkomstigheid van zijn werk. Hij deed het bij iedereen van wie hij verwachtte dat hij hem of haar ooit nodig zou hebben.

De ene dienst is de andere waard.

Onnodig te zeggen dat de familie van inspecteur Franklin bleek te bestaan uit de gebruikelijke windbuilen, huichelaars

en gewichtigdoeners. Hier en daar was er een naam veranderd, een geboortedatum aangepast, een laagje rechtmatigheid aangebracht. Maar voor een erfjager niets waarmee hij in zijn werk niet voortdurend te maken kreeg. En dat terwijl het nog maar kort geleden was dat mensen alles wat ook maar enigszins neigde naar onfatsoenlijk of illegaal bij voorkeur onder het tapijt veegden, dat een stamboom diende te zijn opgebouwd uit generaties waarop niets viel aan te merken.

Maar daar begon verandering in te komen. Zelfs in Edinburgh, een stad die achter zijn brandschone façade een poel van vuil en verderf verborg. Inmiddels reageerde iedere amateurgenealoog gretig op elk bewijs van onfatsoen, van afwijken van de norm dat aan het licht kwam. Overspel. Bigamie. Krankzinnigheid. Dergelijke ontdekkingen werden triomfantelijk onthuld, alsof ze kleur gaven aan voor het overige kleurloze levens. Het had Solomon diep geschokt, dit volstreekte gebrek aan schaamte. Dat en de opkomst van het internet, waardoor alle dozen van Pandora moeiteloos konden worden geopend, zonder dat er een specialist als hij aan te pas hoefde te komen.

En toch...

Ook in het verleden van de inspecteur had hij iets ontdekt wat vragen oproep. Een pasgeboren kindje, een jongetje, dat door een verpleegkundige was meegenomen voordat de moeder zelfs maar de kans had gekregen liefkozend aan zijn piepkleine teentjes te voelen.

Een dienst, had ze het genoemd toen ze hem vroeg voor haar op zoek te gaan. En nu betaalde ze hem terug met een wederdienst. Met een laatste kans om het rad van fortuin een draai in de goede richting te geven. Net zoals hij dat voor haar had gedaan. Hij was hier en daar in de archieven gedoken, hij had de juiste vragen gesteld, aan de juiste mensen, en uiteindelijk was de verloren zoon boven water gekomen. Bijna alsof hij al die jaren had gewacht op het moment dat hij zou worden gevonden. Via via had Solomon

gehoord dat de inspecteur een goede band had met haar zoon, een jonge kerel die inmiddels op eigen benen kon staan en niet op zijn twee moeders behoefde te steunen. Daar was Solomon blij om. Het verhaal van de inspecteur hield hem bezig. Wat betekende het om een kind te verliezen doordat je in de fout was gegaan terwijl je zelf nog een kind was? Dat was iets wat hij zich vaak had afgevraagd.

Toen hij het portier van de bijrijdersplaats opendeed, groette de inspecteur hem niet, maar gebaarde zwijgend met haar hoofd naar de achterbank. Solomon zonk diep weg in de leren bekleding. Wat zouden de burens wel niet denken als ze zagen dat hij werd opgepikt door een auto die verried dat de bestuurder een hoge functie bij de politie bekleedde. Al die voorname bewoners, in die voorname halvemaaanvormige straat: accountants en financiers, notarissen en advocaten, om nog maar te zwijgen van de rechter. Ook al behoorde die natuurlijk tot een heel andere categorie van deftigheid. Hoe kwam het toch dat hij voortdurend in het gezelschap van wetsdienaren leek te verkeren?

Statisch, soepel glijdend reden ze naar hun bestemming, ondanks het vroege uur ogenschijnlijk zonder haast. Gedurende de hele rit was Solomon zich bewust van de geur van verse aarde, van kleverige bloemknoppen die zich openden. Anders dan hij kwam de stad weer tot bloei.

‘Is het niet erg vroeg om een zaak te bespreken?’ vroeg hij toen ze een groepje kinderen, op weg naar school, passeerden.

‘Iemand in jouw positie kan niet verwachten dat er met zijn voorkeuren rekening wordt gehouden. Of vind jij van wel?’

Het was geen vraag. Wat wist ze van zijn positie? Van zijn huidige omstandigheden? Maar hij wist het antwoord al. Natuurlijk was ze haarfijn op de hoogte. In een stad als Edinburgh was er weinig, misschien wel niets wat de inspecteur níét wist.

‘En dan nog wat. Ik hoor dat je verschrikkelijk tekeer bent gegaan op bureau Gayfield.’

Solomon dacht aan alle vloeken en obsceniteiten die hij eruit had gegoid.

‘En dat je mijn naam daarbij hebt genoemd. Je zou onderhand moeten weten dat ik daar niet van gediend ben.’

Solomon bloosde. Was het gène, of de nawerking van de fles sherry die hij de vorige avond soldaat had gemaakt? Hij liet zich nog dieper in de leren bekleding zakken terwijl de auto links af-sloeg, een weg in die hem bekend voorkwam. Een royale oprijlaan. Openslaande deuren aan de achterkant. De bedwelmende geur van sering. Wat hij ook had verwacht, niet dat hij opnieuw naar het huis van een dode zou worden gebracht waar hij amper achtenveertig uur eerder had ingebroken.

Hun bestemming bleek echter niet het decor van zijn recente inbraak, maar een verpleeghuis op de top van een heuvel in het zuid-oosten van Edinburgh. De patiënten waren voor het merendeel oud-militairen. Het huis bood hun een rustig levenseinde, waarna ze een voor een werden uitgeschreven, zoals een rekruterings-officier hen ooit had ingeschreven. Het opmaken van de rekening, had Solomons grootvader het altijd genoemd; het afroepen van de namen van hen die nog leefden, afgezet tegen de namen van hen die in de strijd waren gesneuveld.

Boven de voordeur hing een banier ter ere van het honderdjarige bestaan.

1916-2016 HONDERD JAAR TEN DIENSTE VAN DE TROEPEN.

‘Het is ooit begonnen als een ziekenhuis voor militairen die verminkt, zonder armen, zonder benen van het front naar huis waren gestuurd,’ vertelde inspecteur Franklin terwijl ze parkeerde in een vak met een bordje GERESERVEERD.

Ook een vorm van de rekening opmaken, dacht Solomon terwijl hij uit de auto stapte. Het controleren van lichaamsdelen nadat er een granaat was ingeslagen.

Een arm.

Twee armen.

Twee benen.

Vijf vingers.

Alles wat er van een man over was, waarmee hij aan zijn herstel kon gaan werken.

Binnen bleken de meeste patiënten nog over al hun ledematen te beschikken, maar ze zwierven rusteloos door de gangen, alsof ze wisten waar ze heen gingen, terwijl ze in werkelijkheid geen idee hadden. Net zomin als hij. Er ging een huivering door hem heen. In zijn werk kreeg hij regelmatig met oude mensen te maken. Dat was onvermijdelijk. Maar eigenlijk moest hij er niets van hebben. Ze stonken, en het verval waaraan ze ten prooi waren, vervulde hem met weerzin.

De inspecteur liet haar badge zien en liep een lange gang in. Solomon volgde, maar werd staande gehouden door een oudere man op pantoffels, gehuld in een trainingspak waarop een soort wapenschildje was geborduurd. Hij knipoogde toen Solomon probeerde hem te omzeilen.

‘Hallo, zeeman! Zullen we naar beneden gaan? Naar mijn kooi?’

Zijn ogen werden van het ene op het andere moment stralend, verbijsterend blauw. Solomon keek een beetje beduusd toe terwijl de begeleidster van de oude man, een jonge vrouw met glanzend kastanjebruin haar, hem lachend aanstootte met haar schouder. ‘Kom op, meneer R. Hij is toch helemaal niet uw type?’

Hoe wist zij dat, vroeg Solomon zich af terwijl de oude man werd weggeleid. Hij trok graag op met militairen. Ze hadden de juiste humor. Zwart, hard, plat. En ze hielden van een borrel.

Terwijl hij zijn weg vervolgde, achter de inspecteur aan, voelde hij hoe zijn vertrouwde instincten werden geactiveerd. Hij keek naar links. Naar rechts. Op zoek naar een aanwijzing op wie hij zijn pijlen zou richten. Iets wat duidde op verborgen rijkdom, op de afwezigheid van familie op wie hij als erfjager de jacht zou kunnen openen. Of – en dat was nog beter – de geur van eenzaamheid, die betekende dat mogelijke familieleden ver

weg zaten en geen contact onderhielden; het type nabestaande dat onmiddellijk tekende wanneer hun een aantrekkelijk aanbod werd gedaan. Hoe broos en ongezonder de bewoners er ook uitzagen, er was veel geld te verdienen in een tehuis voor oude mensen. Al die leegstaande miljoenvilla's waar niemand naar omkeek. Solomon overwoog een praatje te maken met meneer R. tijdens een lunch van omelet met doperwtten, in de hoop op een toekomstige kandidaat in wiens verleden hij zou kunnen gaan wroeten. Toen hij de inspecteur inhaalde bij de deur van een van de kamers, suggereerde de blik in haar ogen dat ze wist wat hij dacht. En dat ze dat afkeurde.

'Na jou.' Zonder te kloppen deed ze de deur open.

Het deed Solomon denken aan die nacht waarin ze hem op bureau Gayfield in de cel hadden gestopt. Ook hier leek ontsnappen onmogelijk.

De overledene heette Thomas Methven. Althans, dat was de naam die inspecteur Franklin noemde. Gezien de volstrekt onpersoonlijke inrichting van de kamer vroeg Solomon zich af hoe lang die naam nog zou voortleven. Een bed. Een kleerkast. Een stoel. Dat was alles. Er lag zelfs geen antimakassar op de stoel. Uit niets bleek dat hier daadwerkelijk iemand zijn dagen had gesleten. En uiteindelijk in deze kamer was gestorven.

'Hoe oud?'

'Vijfennegentig, misschien zesennegentig,' antwoordde de inspecteur. 'Dat is niet helemaal duidelijk. Zijn vrouw is zo'n twintig jaar geleden gestorven. Geen kinderen voor zover we weten.'

'Broers of zussen?'

'Enig kind.'

Solomon kon een vluchtige glimlach niet verbijten bij de gedachte aan de grote leegte rond de overledene. Hij probeerde zich een voorstelling van diens stamboom te maken.

'Is de naaste familie geïnformeerd?'

‘Er is geen naaste familie. Althans, voor zover bekend. Daar hebben we jou voor nodig.’

En voor het geld, natuurlijk.

Vijftigduizend pond in gebruikte biljetten. Dat was de erfenis. De schat die Thomas Methven had nagelaten.

‘In zijn doodshemd genaaid. Of eigenlijk is het een pak wat hij aanheeft,’ zei de inspecteur.

‘Wat?’ Solomon was in zijn loopbaan als erfjager al heel wat merkwaardige dingen tegengekomen. Maar zoiets had hij nog nooit meegemaakt. Geld voor de begrafenis dat in iemands kleren was genaaid.

‘De begrafenisondernemer vond het geld bij het kisten,’ vertelde de inspecteur. ‘Hij heeft het tehuis gewaarschuwd, en toen hebben die ons gebeld. Het zou om ongeveer vijftigduizend pond gaan, zeiden ze. Misschien iets meer. Misschien iets minder.’

Ondanks het vroege uur begon Solomon plotseling te tintelen van opwinding. Vijftigduizend pond. Contant. Twintig procent van dat bedrag zou al een mooi begin zijn om zijn problemen de wereld uit te helpen.

‘Dus hij heeft geen instructies nagelaten wat er met het geld moet gebeuren?’ vroeg hij.

Waar een wil is, is een weg, zeiden ze. Maar dat gold niet voor erfjagers. Want in het geval van een laatste wil kon Solomon de jacht wel staken.

‘Nee. We hebben niets kunnen vinden,’ antwoordde de inspecteur. ‘Niemand weet waar het geld vandaan komt of waar het naartoe moet. In het tehuis dachten ze dat hij straatarm was. Ze stonden al op het punt Margaret Penny te bellen om de crematie te regelen. Van het Bureau voor Eenzaam Gestorvenen. Ik was hun net voor.’

Vijftigduizend pond, bijna in rook opgegaan, dacht Solomon. Gered door de inspecteur. ‘Waarom doet u het onderzoek niet zelf?’

De inspecteur leunde tegen de deurlijst. Ze zag er ineens moe uit. ‘Het is allemaal volstrekt legaal. De dokter heeft de overlijdensakte getekend. Er zijn geen verdachte omstandigheden. Er is geen enkele reden om er verder werk van te maken.’

Solomon begreep wat ze bedoelde. Een kwestie van bezuinigingen. Daar kwam het op neer. Er werd bezuinigd tot er niets meer te bezuinigen vóel. Hij had gehoord dat het Edinburgh Enquiry Team was opgeheven, een eenheid van specialisten die zich bezighield met sterfgevallen zónder verdachte omstandigheden. Het team was uiteengevallen, de leden verspreid naar alle windrichtingen. Tegenwoordig waren alle misdaadkundigen verzameld op een flitsende nieuwe campus aan de andere kant van het land. Glasgow had altijd te koop gelopen met zijn rijkdom. Terwijl Edinburgh, net als de overleden Thomas Methven, die bij voorkeur verborgen had gehouden.

‘Waarom draagt u de zaak niet gewoon over aan UH?’

Dat zou betekenen dat er door de autoriteiten vluchtig naar potentiële erfgenamen werd gezocht. Dan zouden overlijden en nalatenschap via de officiële kanalen worden bekendgemaakt, en daar zouden aasgieren zoals hij op afkomen.

‘Dat doen we ook. Maar pas wanneer het jou niet is gelukt nog levende nabestaanden te vinden. Want ik dacht dat je wel een poging zou willen wagen.’

Solomon glimlachte. *De ene dienst is de andere waard.*

‘En waar is het geld nu?’ Hij trok nonchalant een voor een alle laden open. Ze bleken zonder uitzondering leeg te zijn.

‘In de kluis van het verpleeghuis.’

‘Wilt u het niet bij de bank in bewaring geven?’

‘Dat doen we pas als jij niemand hebt kunnen vinden die er aanspraak op kan maken. Tot het zover is, valt het onder gevonden voorwerpen.’

Wie het vindt mag het houden, dacht Solomon. ‘Hoeveel tijd krijg ik daarvoor?’

‘Vier dagen.’

‘Vier dagen?’

‘Langer kan ik het papierwerk niet voor me uit schuiven.’

Solomon wist precies wat ze met ‘het papierwerk’ bedoelde: Margaret Penny van het Bureau voor Eenzaam Gestorvenen die zich met de zaak bemoeide en die zou willen weten waarom de laatste wens van de oude man niet was gerespecteerd. De vijftigduizend pond die in het pak van Thomas Methven was genaaid, hoorde mét de overledene de oven in te gaan. Margaret Penny hield zich altijd strikt aan de regels.

Hij frunnikte aan de zoom van de nylon vitrage terwijl hij naar buiten staarde, naar het laatste wat de overledene van de wereld had gezien. Zou het beter zijn om niet meteen ja te zeggen? Moest hij de indruk wekken dat hij niet stond te trappelen? Hij draaide zich om.

‘Er is nóg iets waardoor ik meteen wist dat dit iets voor jou was.’ De inspecteur stak een hand in haar zak, alsof ze er een amulet uit zou halen, gevonden in een kier tussen de vloerdelen in het huis van de overledene.

Solomon verbleekte. ‘Het familieilver?’ zei hij in een poging een grapje te maken.

Inspecteur Franklin glimlachte. Het was duidelijk dat ze er geen moment aan had getwijfeld of hij ja zou zeggen. Ze haalde haar hand uit haar zak. Het was geen zilveren baretinsigne dat tevoorschijn kwam, maar een lommerdbriefje met daarop het nummer 125. Een vierkant blauw papiertje.